

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 2. 7. 2015

OKRESNÍ SOUD V TÁBOŘE (9)	
Dělo dní:	21. 07. 2015
čas	krát příloh
čas	kolky

14 To 148/2015-154

V Táboře

dne 2. 7. 2015

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne 2. července 2015 projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 01.04.2015, č.j. 1 T 108/2014-127, podala obžalovaná [redacted] trvale bytem [redacted] a rozhodl o něm t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalované jako nedůvodné z a m í t á .

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 01.04.2015, č.j. 1 T 108/2014-127 byla obžalovaná [redacted] uznána vinnou přečinem křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a za to jí byl uložen trest odnětí svobody v délce 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 22 měsíců.

Proti tomuto rozsudku bezprostředně po jeho vyhlášení v hlavním líčení podala obžalovaná odvolání, které bylo následně odůvodněno prostřednictvím jejího obhájce. Odvolání je směřováno do výroku o vině a trestu. Obžalovaná je přesvědčena, že soud prvního stupně došel ke zcela nesprávným a ničím nepodloženým právním závěrům. Dle soudu byla vina obžalované prokázána především výpovědí svědkyně [redacted] kterou potvrdila i její dcera [redacted] však vystupovala jako žalobkyně v civilním řízení, jehož předmětem bylo navrácení nemovitosti do jejího vlastnictví. Z tohoto důvodu trvá a dále bude trvat na tvrzení, že žádný doklad v souvislosti s převodem nemovitosti nepodepsala. Jde zcela jednoznačně o účelové tvrzení účastníka řízení, na jehož straně leží důkazní břemeno a který má výrazný osobní zájem na výsledku řízení. Z odůvodnění napadeného rozsudku však nevyplývá, proč by její výpověď měla mít vyšší důkazní hodnotu, než výpověď obžalované, která v předmětném civilním řízení vystupovala pouze jako svědkyně a neměla tak žádný motiv podávat lživá tvrzení, neboť neměla na výsledku řízení žádný osobní zájem. Nelze ani tvrdit, že výpověď [redacted] byla potvrzena svědeckou výpovědí její dcery, která se předmětné schůzky ani nezúčastnila, byla tudíž schopna uvést pouze domněnky. Její tvrzení, že podpis na inkriminovaném příjmovém pokladním dokladu rozhodně nepatří její matce, je přitom v logickém rozporu s jejím tvrzením, že se její matka podepisuje pokaždé jinak. Podpis na předmětném dokladu se však nijak výrazně neliší od ostatních podpisů [redacted] které byly poskytnuty ke znaleckému zkoumání. Dále soud prvního stupně ve svém rozsudku uvedl, že tvrzení svědkyně [redacted] bylo uvěřeno v civilním řízení u nalézacího soudu i u soudu odvolacího. Jakýkoliv skutkový závěr civilního soudu uvedený v odůvodnění meritorního rozhodnutí ovšem nelze považovat v trestním řízení za důkaz, jde pouze o subjektivní právní názor, který nelze v žádném případě považovat za kategorický závěr. Dokazování v civilním

řízení je ovšem postaveno na jiných principech, na unesení důkazního břemene. V trestním řízení je však třeba zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Odvolatelka se domnívá, že za důkaz nemůže sloužit rozhodnutí civilního soudu, neboť toto rozhodnutí vzniklo na podkladě důkazů, jež měly být hodnoceny v trestním řízení samostatně. Soud se nijak nevyjádřil k výpovědi obžalované, která byla věcná, jasná a přesvědčivá, obžalovaná trvala na svém tvrzení, že k podpisu daného dokumentu a rovněž předání hotovosti skutečně došlo. Dle názoru nalézacího soudu příjmový doklad o tomto jednoznačně nesvědčí, neboť svědkyně [REDAKCE] toto nepotvrdila a ze znaleckého posudku z oboru písmoznalectví vyplývá, že sporný podpis na kupní smlouvě a příjmovém dokladu není pravým podpisem [REDAKCE]. Závěr znaleckého posudku je však pouze pravděpodobný, učiněný z velice nekvalitní a zmenšené kopie dokumentu, což znalec ve svém posudku opakovaně uvádí. Znalecký posudek tedy nemá fakticky žádnou důkazní hodnotu, soud jej však bere bez jakéhokoliv odůvodnění za zcela jednoznačný důkaz svědčící o vině obžalované. Obhájce v této souvislosti poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. ÚS 329/09, z něhož vyplývá, že jsou-li určité poznatky pouze pravděpodobné, je zapotřebí v rozhodování uplatnit princip v důvodných pochybnostech ve prospěch (in dubio pro reo). Je tedy zřejmé, že závěry soudu prvního stupně nejsou správné a vycházejí z nesprávně zjištěných informací, které soudu předložilo státní zastupitelství a soud prvního stupně, aniž by přihlédl k tvrzení obžalované a provedeným důkazům předestřeným obhajobou, převzal beze zbytku tato nesprávná tvrzení obžaloby do rozsudku. Dále je poukazováno na to, že dle § 125 tr. řádu musí být výrok obsažený v rozsudku jasný, srozumitelný a současně vylučující možnost jiného závěru, o tom, jak se celý skutek stal, či mohl stát. Z tohoto hlediska výrok napadeného rozsudku nemůže téměř vůbec obstát, lze jej pokládat za nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, neboť se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Výrok nemá oporu v dokazování provedeném před soudem prvního stupně a soud v tomto ohledu nerespektoval ustanovení § 220 odst. 2 tr. řádu, podle něhož smí soud při svém rozhodnutí přihlížet jen ke skutečnostem, které byly v hlavním líčení prokázány, a opírat se o důkazy, které strany předložily. K vyslovení vinny obžalované nebyl v žádném případě důvod mimo jiné i proto, že obžalované důkazy netvořily ucelený řetězec ústící v jednoznačný a kategorický závěr o vině. Závěrem proto bylo navrženo, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil napadený rozsudek a sám rozhodl o zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu, případně věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Ve veřejném zasedání konaném před odvolacím soudem obhájkyň obžalované v plném rozsahu odkázala na písemně zpracované odvolání, jež bylo výše citováno. Provedení dalších důkazů nenavrhla a odkázala na konečný návrh obsažený v písemném odůvodnění odvolání.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře uvedla, že dle jejího názoru je rozsudek soudu prvního stupně důvodný a zákonný. Obžalovaná v oprávněm prostředku užila shodnou argumentaci jako v obhajobě, kterou uplatnila před soudem prvního stupně, tento se s obhajobou náležitým způsobem vypořádal. Skutkové závěry soudu prvního stupně lze označit za správné, důkazy ve věci shromážděné byly hodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Trest uložený obžalované považuje za zcela přiměřený, byť obžalované byla stanovena delší zkušební doba. Aniž by učinila důkazních návrhů pro průběh veřejného zasedání, navrhla, aby odvolání obžalované bylo podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Dokazování bylo doplněno o přečtení aktuálního opisu rejstříku trestů obžalované, v němž stále není žádný záznam, a o doplňující výslech obžalované k otázce současně vedeného trestního stíhání, z něhož vyplynulo, že věc vedená u Obvodního soudu pro Prahu I se nachází ve stadiu hlavního líčení.

Po takto doplněném dokazování státní zástupkyně i obhájce obžalované odkázaly na konečné návrhy obsažené v předchozích přednesech. Obžalovaná prohlásila, že souhlasí s argumenty, které byly předneseny obhájci, a v rámci posledního slova uvedla, že se cítí být nevinnou. Svědkyně [REDAKCE] při předmětném jednání peníze dostala, rovněž podepsala příjmový pokladní doklad a teprve po 3 až 4 letech si vzpomněla, že peníze nedostala. Poškození byli všichni kromě paní [REDAKCE]. Vyjádřila rovněž výhrady proti závěrům znaleckého posudku z oboru písmoznalectví.

Krajský soud následně podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalované napadený rozsudek jako celek, přezkumu podrobil rovněž řízení, které vydání rozsudku předcházelo.

K procesnímu postupu soudu prvního stupně nelze mít výhrad. Obžalovaná byla k hlavnímu líčení řádně a včas předvolána, o jeho konání taktéž byl vyrozuměn její obhájce. V průběhu hlavního líčení měla obžalovaná možnost se vyjádřit k provedeným důkazům a sama či prostřednictvím obhájce navrhnout provedení důkazů dalších. Právo obžalované na obhajobu bylo tedy v plném rozsahu respektováno.

Okresní soud při hlavním líčení v souladu s procesními předpisy provedl k objasnění skutku, který byl obžalované kladen za vinu, všechny důkazy, které byly zákonným způsobem opatřeny již v průběhu přípravného řízení. Vyslechl obžalovanou, svědkyni [REDAKCE] a [REDAKCE] jako listinné důkazy byly podle § 213 odst. 1 tr. řádu předloženy k nahlédnutí listiny ze spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 15 C 33/2012, kde zmíněná [REDAKCE] vystupovala jako žalobkyně proti žalovaným [REDAKCE] nar. [REDAKCE] a [REDAKCE] v řízení o určení vlastnického práva k nemovitostem. Konkrétně šlo o protokol o jednání ze dne 14.02.2013, v němž mimo jiné vypovídala jako svědkyně obžalovaná [REDAKCE] rozsudek okresního soudu ze dne 13.02.2014 i rozsudek odvolacího soudu (rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 01.07.2014 č.j. 15 Co 289/2014 – 278) a znalecký posudek z oboru písmoznalectví, specializace ruční písmo. Tyto důkazy byly stěžejní pro rozhodnutí o vině či nevině obžalované, proto odvolací soud považuje provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu za dostatečné pro rozhodnutí o podané obžalobě. Při hodnocení provedených důkazů okresní soud postupoval způsobem, který odpovídá požadavkům ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., neboť provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Ačkoli je odůvodnění napadeného rozsudku poměrně stručné a ne vždy lze zcela souhlasit s tím, jak nalézací soud interpretuje provedené důkazy, odvolací soud souhlasí se skutkovými a právními závěry, které byly učiněny.

V první řadě je třeba konstatovat, že stěžejní otázkou výše zmíněného občanskoprávního řízení vedeného před Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 15 C 33/2012 bylo, zda došlo k předání části kupní ceny ve výši 136.000 Kč žalobkyni (a v tomto trestním řízení svědkyni)

██████████ Pokud by žalovaní jako kupující tento závazek plynoucí z kupní smlouvy nesplnili, měla by ██████████ jako prodávající právo od kupní smlouvy odstoupit, což také učinila. Soudy obou stupňů dospěly k závěru, že uvedená část kupní ceny skutečně ██████████ uhrazena nebyla, tato tedy měla právo od kupní smlouvy odstoupit a v důsledku toho bylo její žalobě vyhověno. Z obsahu rozhodnutí nalézacího i odvolacího soudu také vyplývá, že v civilním řízení byla k otázce zaplacení části kupní ceny prezentována dvě zcela protichůdná tvrzení, neboť ██████████ jako žalobkyně uváděla, že jí částka 136.000 Kč zaplacená nebyla a k tomuto příslušný doklad nepodepsala, zatímco obžalovaná ██████████ jako svědkyně naopak jednoznačně uváděla, že předmětnou částku ██████████ předala a tato také podepsala příjmový pokladní doklad. Tvrzení obžalované se tedy nepochybně týkalo okolnosti, která měla podstatný význam pro rozhodnutí soudu, jak má na mysli ustanovení § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, v němž jsou uvedeny znaky skutkové podstaty přečinu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek.

Pro závěr o případné trestní odpovědnosti obžalované za nyní označený přečin je však dále podstatné, zda obžalovaná skutečně uvedla úmyslně nepravdu o této okolnosti. Zde je třeba uvést, že rozsah dokazování, které provedl soud I. v trestním řízení, byl pro vyřešení této otázky postačující. Obžalovaná i svědkyně ██████████ v podstatě zopakovaly svá tvrzení z řízení civilního, tvrzení ██████████ byť nepřímo, dosvědčuje svědkyně ██████████ podpůrnými důkazy jsou i znalecký posudek z oboru písmoznalectví a obsah protokolu o jednání z civilního řízení. Lze se ztotožnit s námitkou obhajoby, že závěr znaleckého posudku o pravosti podpisu ██████████ na příjmovém pokladním dokladu ze dne 15.02.2010 není kategorický a nevyplývá z něj jednoznačně, že podpis není pravým podpisem ██████████ jak je tvrzeno v odůvodnění napadeného rozsudku. Závěr znaleckého posudku zní tak, že sporný podpis „není pravděpodobně kopií pravého podpisu ██████████“. Ovšem pouze na základě tohoto pravděpodobnostního závěru nelze na stranu druhou tvrdit, že vina obžalované nebyla prokázána, jak se podává v oprávněném prostředku. Při hodnocení důkazů ve vzájemných souvislostech se totiž zjišťuje, že tvrzení obžalované o předání předmětné finanční částky a o podpisu dokladu ██████████ stojí zcela osamoceně, lze je považovat za vyvrácené více důkazy. A jimi jsou nejen zmiňovaný pravděpodobnostní závěr znaleckého posudku, jež posiluje výpověď ██████████ podpořená její dcerou, ale mimo jiné i výpověď ██████████ (dříve ██████████) podaná v civilním řízení. Rovněž tentokrát již kategorický závěr znalce, že podpis na související kupní smlouvě ze dne 11.02.2010 není pravým podpisem ██████████ lze interpretovat tak, že okolnosti uzavření kupní smlouvy nebyly právě standardní a že docházelo k napodobování podpisu ██████████ na listinách předkládaných v souvislosti s uzavíráním kupní smlouvy. Pokud za těchto okolností nalézací soud uzavřel, že tvrzení obžalované přednesené v civilním řízení bylo bez rozumných pochybností nepravdivé, nelze jeho závěru nic vytýkat. Vzhledem k charakteru tvrzení, které je jednoznačné v tom směru, zda určitá okolnost nastala či nenastala, pak nelze mít pochyb o tom, že obžalovaná jako svědkyně před soudem uvedla nepravdu o okolnosti, která měla podstatný význam pro rozhodnutí, úmyslně a tedy naplnila znaky skutkové podstaty přečinu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Z výše uvedeného vyplývá, že odvolací soud považuje za nedůvodné odvolání, které podala obžalovaná do výroku o vině. Stejným způsobem nahlíží i na odvolání do výroku o trestu. Trest byl obžalované uložen zcela v zákonných mezích, při spodní hranici rozhodné

trestní sazby, s přiměřenou délkou zkušební doby, což soud ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil. Na odůvodnění okresního soudu lze proto v podrobnostech odkázat. Odvolání obžalované proto bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 2. července 2015

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

zpracoval
Mgr. Zdeněk Pořízek, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Pavlaína Kršková

Ověřovací doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Ověřuji pod pořadovým číslem **75440473-25886-150723092635**, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické, skládající se z **6** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Zajišťovací prvek: **bez zajišťovacího prvku**

Ověřující osoba: **Věra Cásková**

Vystavil: **Okresní soud v Táboře**
Pracoviště: **Okresní soud v Táboře**
v **Táboře** dne **23.07.2015**

75440473-25886-150723092635

